

MESTNA OBČINA LJUBLJANA
 Mestni trg 1
 1000 Ljubljana

Župan, g. Zoran Janković

Številka: 060-4/2008/2
 Datum: 18.11.2008

MESTNA OBČINA LJUBLJANA
MESTNI SVET

1	Sig.z.:
Prejeto. 20-11-2008	Pril.:
Številka zadeva 6.10-63/2008-15	Vredn.:

Zadeva: Poziv na odpravo nezakonnosti

Zveza: Odlok o spremembi Odloka o razglasitvi spomenikov naravne in kulturne dediščine na območju občine Ljubljana Center med Aškerčevo, Tivolsko in Slovensko cesto (Uradni list RS, št. 105/08)

Spoštovani!

Na podlagi 64. člena Zakona o državni upravi (Uradni list RS, št. 113/05 – uradno prečiščeno besedilo in 126/07-ZUP-E) ter 88. in 88.a člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 94/2007 – uradno prečiščeno besedilo, 27/2008 Odl.US: Up-2925/07-15, U-I-21/07-18, in 76/2008) je Ministrstvo za kulturo pregledalo:

- Odlok o spremembi Odloka o razglasitvi spomenikov naravne in kulturne dediščine na območju občine Ljubljana Center med Aškerčevo, Tivolsko in Slovensko cesto (Uradni list RS, št. 105/08; v nadaljevanju: sprememba odloka),
- predlog spremembe odloka s predlogom za hitri postopek (objavljen na spletni strani Mestne občine Ljubljana, http://www.ljubljana.si/si/mol/mestni_svet/seje/77379/detail.html).

Po pregledu vsebine spremembe odloka in postopka, po kateri je bila sprejeta, ministrstvo ugotavlja, da sprememba nasprotuje določbam 2., 3., 4., 12., 23., 24., 31. in 36. člena Zakona o varstvu kulturne dediščine (Uradni list RS, št. 16/08; v nadaljevanju: ZVKD-1) ter 14., 73. in 153. členu Ustave Republike Slovenije 33I/1991-I, 42/1997, 66/2000, 24/2003, 69/2004, 69/2004, 69/2004 in 68/2006; v nadaljevanju: Ustava).

K 73. in 153. členu Ustave: »73. člen: (1) Vsakdo je dolžan v skladu z zakonom varovati naravne znamenitosti in redkosti ter kulturne spomenike. (2) Država in lokalne skupnosti skrbijo za ohranjanje naravne in kulturne dediščine. 153. člen: ... (3) Podzakonski predpisi in drugi splošni akti morajo biti v skladu z ustavo in zakonom.« Iz teh določb izhaja, da je vsaka fizična ali pravna oseba tako zasebnega kot javnega prava zavezana k varovanju kulturnih spomenikov v skladu z zakonom. Skrb za spomenike in sploh vso kulturno dediščino je še posebej poudarjena kot neposredna, na podlagi ustave določena pristojnost države in lokalnih skupnosti. Natančneje izvajanje te pravice in dolžnosti je v slovenskem pravnem redu urejeno z zakonom, ki jasno ločuje naloge državnih organov, naloge izvajalcev javne službe ter naloge organov lokalnih skupnosti. Z ravnanjem organov lokalne skupnosti ter izvajalca javne službe pri sprejemanju spremembe odloka

je bilo v konkretnem primeru nezakonito poseženo v pristojnost, ki je na podlagi zakona zaupana izključno državnemu organu, kar je pojasnjeno v nadaljevanju.

K 2. členu ZVKD-1: »(1) Varstvo dediščine je v javno korist. Javna korist se določa v skladu s kulturnim, vzgojnim, razvojnim, simbolnim in identifikacijskim pomenom dediščine za državo, pokrajine in občine. (2) Javna korist varstva dediščine obsega: ... – ohranitev dediščine in preprečevanje škodljivih vplivov nanjo, ... – predstavljanje dediščine javnosti in razvijanje zavesti o njenih vrednotah, ...- celostno ohranjanje dediščine, ...- sodelovanje javnosti v zadevah varstva.« Mestni svet Mestne občine Ljubljana je s spremembo odloka predpisal nadzorovano odstranitev spomenika, kar v nasprotju z opredelitvijo javne koristi ne le omogoča, pač pa celo zahteva škodljivo vplivanje na substanco objekta, katerega spomeniške vrednote so bile z odlokom o razglasitvi do sprejema spremembe povsem učinkovito in celostno zaščitene. Škodljivost takšnega vplivanja je dopuščena vse do popolnega uničenja spomenika. Izdelava dokumentacije o objektu, katerega varovane lastnosti so v naravi še ohranjene (»niso izgubljene«, kar ugotavlja kulturnovarstveno mnenje Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije (v nadaljevanju: Zavod) št. 1233/2008-RP z dne 14.07.2008), ne pomeni celostnega ohranjanja spomenika, pač pa minimalno ohranjanje podatkov o njem, ki bi bili javnosti lahko predstavljeni le v bistveno manjši meri, v primerjavi s predstavitvijo, ki bi jo bilo še mogoče doseči z obnovo objekta v naravi v okviru varstvenega režima, veljavnega pred spremembo odloka. Ta je že dopuščal znatne posege v substanco spomenika, vendar tako, da bi bilo mogoče ohraniti vse varovane elemente. Zahteval je prenavo v okvirih obstoječe gradbene lupine, v notranjščini naj bi se kot bistvena ohranila osnovna razporeditev prostorov s šestimi dvoranami, ob tem pa bi bilo možno notranjščino objekta prenoviti v skladu s sodobnimi arhitekturnimi principi in funkcionalnimi potrebami, ob predhodnem soglasju Zavoda. Z nezakonito predpisano odstranitvijo se v javnosti zmanjšuje zavest o vrednotah dediščine, če se med tremi možnimi alternativami izbere tisto, ki varovanim vrednotam spomenika najbolj škoduje, saj predvideva le njihovo parcialno uporabo v novogradnji na istem mestu ali ohranitev v muzeju. In to ob dejstvu, da je med tremi alternativami na prvem mestu v kulturnovarstvenem mnenju Zavoda še vedno predvidena možnost obnove, pri kateri bi spomeniško varovane lastnosti ne bile okrnjene, pač pa celovito predstavljene na in v obstoječem objektu, katerega poškodovane dele je dopustno obnoviti tako, da bo kolikor mogoče ustrezal sodobnim standardom gradnje.

K 3. členu ZVKD-1: »39. »varstveni režim« so pravila, ki ob upoštevanju družbenega pomena spomenika in na podlagi njegovega vrednotenja konkretizirajo omejitve lastninske pravice ter drugih upravičenj ter določajo ukrepe za izvedbo varstva«. V odloku o razglasitvi je mogoče družbeni pomen konkretnega spomenika razbrati iz opisa, ki se glasi: »Vojaški stanovanjski objekt, zgrajen po vzoru graškega Kolizeja, po načrtih graškega arhitekta Josepha Benedikta Withalma leta 1847 na popolnoma praznem zemljišču na robu ljubljanskega Tivolija. Tipološko izredno zanimiv objekt, sestavljen iz štirih traktov, je obsegal šest dvoran in 126 sob. Vplivno območje sega v prostor Gosposvetske ceste, stavba pa s svojo lego v prostoru obvladuje tudi celotni zazidalni otok.« Ne Zavod ne lokalna skupnost se pred spremembo odloka nista spuščala v družbeni pomen spomenika ne v njegovo vrednotenje, na podlagi katerega bi bilo mogoče omejitve lastninske pravice in ukrepe varstva tako omiliti, da spomenika v naravi ne bi bilo več potrebno varovati. Edino, kar ugotovi Zavod v že citiranem mnenju, je dejstvo, da se z »derazglasitvijo« ne strinja, saj za to ni ustreznih podlag in razlogov, ter da spomenik kljub slabšemu stanju v primerjavi s tistim ob razglasitvi ni izgubil nobene od spomeniško varstvenih lastnosti. Nadzorstveni organ tu dodaja, da je Kolizej, Gosposvetska 13 (EŠD 379 Ljubljana – Palača Kolizej), danes edina ohranjena stavba svoje vrste v srednjeevropskem prostoru, ki je v času gradnje in vse do popotresne

obnove Ljubljane predstavljala novo, velikomestno arhitekturo, ki je posrečeno povezovala stanovanjsko, poslovno, kulturno in reprezentančno namembnost. S svojo umestitvijo v prostor, urbanističnim merilom in arhitekturnim oblikovanjem je prispevala k preobrazbi Ljubljane od provincialnega mesta do nacionalne prestolnice. Zato je še danes pomembna urbanistično-arhitekturna prvina mestnega središča ter priča urbanističnega razvoja Ljubljane. Družbeni pomen spomenika se tedaj po ugotovitvah Zavoda in nadzorstvenega organa nikakor ni zmanjšal, o tem ni bilo opravljeno nikakršno vrednotenje, varstveni režim pa se je s spremembo odloka kljub temu nekritično omilil.

K 4. členu ZVKD-1: »(4) Vsakdo je dolžan ohranjati dediščino v skladu s tem zakonom in drugimi predpisi.« Sprememba odloka poskuša legalizirati dejstvo, da v preteklosti ravnanje s konkretnim spomenikom ni sledilo ne citirani določbi ZVKD-1, ne vsebinsko podobnim določbam prej veljavnih zakonov. Zakon o naravni in kulturni dediščini (Uradni list SRS, št. 1/81 in 42/86, RS, št. 26/92, 75/94-ZUJPK in 7/99-ZVKD) je v 3. členu npr. določal, da so deli ... »kulturne dediščine, ki imajo posebno kulturno, znanstveno, zgodovinsko ali estetsko vrednost, kot kulturni in zgodovinski spomeniki ... pod posebnim družbenim varstvom v skladu s tem zakonom.« V 4. členu istega zakona je določeno, da je varstvo naravne in kulturne dediščine skrb vsakega občana in celotne družbene skupnosti. Dalje, 4. člen Zakona o varstvu kulturne dediščine iz leta 1999 (Uradni list RS, št. 7/99, 110/02-ZGO-1, 126/03-ZVPOPKD in 16/08-ZVKD-1) je določal, da je ohranjanje in varovanje dediščine skrb vseh in vsakogar ter da je dediščino treba ohranjati in varovati v vseh okoliščinah. Nadzorstvenemu organu ni znano, da bi bila v konkretni spomenik v času od razglasitve vložena kakšna znatna javna ali zasebna sredstva, ki bi prispevala k ohranjanju dediščine v obstoječi obliki. Nasprotno, spomenik je bil sploh v zadnjem času, odkar ima znanega zasebnega lastnika, prepuščen propadanju, ne da bi si lastnik po organu znanih podatkih prizadeval za odpravo poškodb z lastnimi sredstvi in ne da bi zaprosil za dodelitev dela javnih sredstev, ki jih za vzdrževanje in obnovo spomenikov lahko namenijo država in lokalne skupnosti. Tu je potrebno posebej opozoriti na sporno dikcijo predloga spremembe odloka, ki se v predlogu za hitri postopek zaradi domnevne potrebe po hitrem ukrepanju zaradi preprečevanja morebitnih nesreč sklicuje na že izdane inšpekcijske odločbe (Inšpektorata RS za okolje in prostor, op.p.) in odločbo Ministrstva za kulturo. Zadnja inšpekcijska odločba (št. 356-02-693/2005, op.p.) je bila po organu znanih podatkih izdana dne 21.03.2005, z njo pa je bilo zavezancu naloženo, da bodisi odpravi nevarnost za življenje, promet in premoženje ter izvede nujna vzdrževalna dela bodisi objekt ustrezno obnovi ali odstrani. Zavezanec objekta, glede na zgoraj navedene zakonske obveznosti ter tedanje besedilo odloka o razglasitvi po prepričanju nadzorstvenega organa niti ne bi smel odstraniti, kljub temu pa dve leti ni storil ničesar v smeri obnove ali drugih naloženih inšpekcijskih ukrepov, zaradi česar mu je bil rok za izvršitev teh ukrepov s sklepom istega inšpektorata z dne 12.04.2007 podaljšan do 30.06.2008. Če se predlog za hitri postopek sklicuje na zgoraj opisani inšpekcijski postopek, se očitno tudi v podaljšanem roku ni zgodilo nič, zanimivo pa je, da mora tedaj lokalna skupnost zagotoviti čimprejšnjo spremembo varstvenega režima, da bi lastnik lahko sledil spet le enemu, za spomenik najslabšemu od treh možnih inšpekcijskih ukrepov. Tu se lokalna skupnost neutemeljeno sklicuje tudi na obrazložitev (ne izrek) odločbe Ministrstva za kulturo št. 3510-33/2008/3 z dne 16.07.2008, s katero je bila vloga za izdajo soglasja za odstranitev celo zavrnjena. Nemogoče je trditi, da takšna odločba (ki še niti ni pravnomočna) terja kar najhitrejšo ukrepanje v smeri odstranitve objekta, še posebej ob dejstvu, da so v obrazložitvi odločbe navedeni razlogi, ki govore v prid ohranitve objekta, med njimi pa je končno tudi ta, da bi se s pozitivnim soglasjem prikrajšalo javnost za del svoje celovite dediščine in na ta način poseglo v pristojnost lokalne skupnosti, da odloči o spremembi statusa (!) spomenika. Predlog spremembe odloka izvzame zadnji stavek iz konteksta obrazložitve odločbe in ga predstavi v tem smislu, da lokalna skupnost sme in celo mora

spremeniti spomeniški status konkretnemu spomeniku iz razlogov dotrajanosti, ne glede na to, da Zavod ni našel razlogov niti za spremembo, kaj šele odvzem statusa. To dejstvo obide sprememba odloka tako, da statusa spomenika ne odvzame in ne spremeni, poseže pa v varstveni režim, vendar s takšno novo vsebino, ki posega v zakonsko pristojnost ministrstva, kakor je pojasnjeno v nadaljevanju (k 31. členu ZVKD-1).

K 12., 23. in 24. členu ZVKD-1: Sprememba odloka, kolikor je mogoče razbrati iz predloga odloka in drugih ministrstvu dostopnih dokumentov, ni bila sprejeta po postopku, ki ga za sprejem, spremembo ali razveljavitev akta o razglasitvi določajo 12., 23. in 24. člen ZVKD-1. Drži sicer, da postopek razglasitve spomenika lokalnega pomena vodi pristojni organ lokalne skupnosti (5. odstavek 12. člena) in da velja to določbo uporabljati tudi pri odločanju o prenehanju statusa (1. odstavek 23. člena), smiselno pa tudi glede spremembe statusa. Toda v obeh primerih mora predlog za odločitev podati Zavod. V konkretnem primeru Zavod ni vložil nobenega tovrstnega predloga, nasprotno, dne 14.07.2008 se je v kulturnovarstvenem mnenju (ki je sicer del postopka pred sprejemom prostorskega akta in v postopek razglasitve ni najbolj posrečeno umeščeno) celo negativno izrekel do pobude za razveljavitev razglasitve. V istem dokumentu je le predstavil tri možne rešitve v zvezi z objektom, pri čemer bi bila prva, obnova, tako ali tako skladna s takrat veljavnim varstvenim režimom, drugi dve, torej popolna rekonstrukcija ali odstranitev in nova gradnja, pa bi bili dopustni, če bi investitor pridobil soglasje ministra po 31. členu ZVKD-1. Šele v zvezi s tem postopkom naj bi Zavod na morebiten dopis ministrstva posredoval kulturnovarstveno mnenje, ki bi predlagalo izdelavo dokumentacije, nadzorovano odstranitev in ohranitev nekaterih stavbnih elementov. To je dejansko zapisano v mnenju Zavoda z dne 14.07.2008. (Tu je tudi Zavod prehitel običajni red stvari in prejudiciral svoje mnenje, ki naj bi ga podal šele v postopku odločanja o soglasju po 31. členu, seveda v primeru, ko bi bil pozvan na dostavo strokovnih podlag. Te, kot se je izkazalo v konkretnem postopku pred izdajo odločbe ministrstva, niti niso bile potrebne, saj je ministrstvo samo razpolagalo z zadostnimi strokovnimi izhodišči za odločitev v zadevi, zato poziv Zavodu ni bil potreben. Ministrstvo po vsej verjetnosti tudi ne bi pozivalo Zavoda, naj se opredeli do vprašanj statične ustreznosti objekta, prvič zato, ker to ni primarna naloga javne službe varstva dediščine, drugič zato, ker je stranka v postopku sama predložila mnenje sodnega izvedenca gradbene stroke.) Predlog spremembe odloka je besedilo mnenja Zavoda z dne 14.07.2008 okrnil in spremenil njegov pomen (»Nato bo Zavod« v smislu »šele po izdaji odločbe ministrstva, ki bo dovolila odstranitev«), zato pa je tisto, kar naj bi Zavod po lastnih besedah predlagal šele v postopku pri ministrstvu, lokalna skupnost sama privzela v besedilo spremenjenega varstvenega režima. Ni se mogoče izogniti zaključku, da je mestna občina to storila zato, da bi ministrstvo, kljub nespremenjenemu statusu spomenika, ob odločanju o soglasju za odstranitev moralo upoštevati besedilo odloka o razglasitvi in dovoliti rušitev, ne glede na vse druge pravne in dejanske okoliščine v zvezi z obravnavanim objektom. Ko je z dopisom št. 610-63/2008-2 z dne 24.07.2008 pozvala Zavod, naj preuči predlog spremembe odloka, je brez prave utemeljitve predpostavila, da tedaj veljavni varstveni režim »nikakor ne omogoča izvedbe katerekoli izmed (treh, op.p.) naštetih variant nadaljnjega obravnavanja spomenika«, kar ne drži, saj je tedaj veljavni režim obnovo (kot prvo izmed teh variant) dovoljeval in celo zahteval. Nenavadno je, da je Zavod na ta dopis odgovoril (odgovor Zavoda št. 1446/2008-RP z dne 14.08.2008), da je »mogoče v skladu z vašimi predlogi ustrezno dopolniti obravnavani odlok«, in to kljub dejstvu, da so ti »predlogi« napačno interpretirali Zavodovo predhodno kulturnovarstveno mnenje z dne 14.07.2008, kjer je bilo jasno rečeno, da bodo zahteve v zvezi z nadzorovano odstranitvijo lahko podane šele v okviru morebitnega postopka izdaje soglasja ministrstva. Kategorije varstvenih režimov, ki jih je mogoče navesti v predlogu razglasitve, primeroma ureja 2. odstavek 24. člena. Med njimi ni mogoče najti kategorije »varovanja v kontekstu arhivskega

varstva«, preprosto zato, ker je ta oblika »varstva« spomenika pridržana posamičnim konkretnim primerom, ko ministrstvo na podlagi 31. člena ugotovi, da objekta ni več mogoče ohraniti v naravi. Pri t.i. arhivskem varovanju gre za varstvo podatkov o objektu, ne za varstvo objekta, zato takšne kategorije ne moremo niti smiselno vključiti v okvir 2. odstavka 24. člena, saj bi bilo to v nasprotju z namenom zakona, ki teži k celostnemu ohranjanju dediščine. To je imel najverjetneje v mislih tudi Zavod, zato je arhivsko varovanje omenil le v kontekstu izdaje odločbe po 31. členu ZVKD-1 in ne kot predlog novega varstvenega režima za spomenik.

Končno je konkretni objekt varovan tudi v kontekstu Gosposvetske ceste, ki je samostojno kot celota razglašena za enega izmed urbanističnih spomenikov v poglavju I., po 3. odstavku 1. točke (ulice) istega odloka, katerega vsebina se z novelo spreminja le parcialno in nedosledno. Gosposvetska cesta je »ena najstarejših mestnih vpadnic, podedovana še iz rimske dobe se je ohranila v tako rekoč nespremenjeni trasi do danes. Današnja obzidava, ki izvira v glavnem iz 19. stoletja, je po višini in kvaliteti stavb nehomogena, vendar kljub temu ulica predstavlja značilen vhod v mesto....« Kolizej je po besedilu odloka nesporni sestavni del tega spomeniškega območja, tako v katastrskem kakor vsebinskem pogledu, saj kot značilna stavba 19. stoletja predstavlja enega ključnih gradnikov morfološke zasnove tega dela Ljubljane, niza uličnih fasad in javnega prostora Celovške ceste. Če se s spremembo odloka dovoljuje odstranitev tega ključnega objekta, so lastniki oziroma upravljalci drugih objektov v tem območju postavljeni v neenakopraven položaj, v kolikor se jim ne da niti možnost, izjaviti se o razlogih za spremembo razglasitvenega akta, ki dejansko vpliva na podobo celotnega območja. Iz predloga spremembe odloka ni razvidno, da bi se osnutek spremembe akta bodisi vročil posameznim lastnikom v območju bodisi da bi se o spremembi izvedla javna obravnava, kar je pri razglasitvah spomenikih območij celo zakonsko obvezno (3. odstavek v povezavi s 5. odstavkom 12. člena). S tem je podana še ena postopkovna kršitev 12. člena ZVKD-1, ki posledično pomeni kršitev ustavnega načela enakosti pred zakonom iz 2. odstavka 14. člena Ustave. Zanimivo je tudi, da je mestna občina v zgoraj citiranem dopisu Zavodu z dne 24.07.2008 predlagala tudi dopolnitev odloka z novim 5. odstavkom v poglavju II. Arhitekturni spomeniki, na podlagi katerega bi bilo na splošno mogoče posamezne objekte »v skladu z določili varovati v kontekstu arhivskega varovanja pod pogoji, ki jih predpiše ZVKDS«. Za katera določila tu gre, ni pojasnjeno. Nepojasnjeno ostaja tudi, v katerem postopku naj bi Zavod predpisal pogoje arhivskega varovanja. Predvsem pa ni jasno, zakaj se ta dopolnilna diktija ne pojavlja več v predlogu spremembe odloka, ki je bil obravnavan na seji mestnega sveta, če je Zavod v dopisu z dne 14.08.2008 v celoti soglašal s tem, da »je mogoče v skladu z vašimi predlogi dopolniti (ne pa tudi spremeniti?, op.p.) obravnavni odlok.«

K 31. členu ZVKD-1: »(2) Kulturnovarstveno soglasje, s katerim se dovoljuje raziskava in odstranitev spomenika ali registrirane nepremične dediščine, ... se lahko izda: - če se ugotovi dotrajanost ali poškodovanost spomenika ali dediščine, ki je ni mogoče odpraviti z običajnimi sredstvi, ali če spomenik ali dediščina ogroža varnost ljudi in premoženje, - in če je bil spomenik pred tem ponujen v prodajo po ceni, ki upošteva njegovo stanje. (3) Kulturnovarstveno soglasje za raziskavo in odstranitev izda minister. Raziskavo in odstranitev iz prejšnjega odstavka nadzoruje pristojna organizacija.« S spremembo odloka se dosednji varstveni režim v delu odloka o razglasitvi, ki se nanaša na Kolizej, nedopustno spreminja na način, s katerim je poseženo v izključno zakonsko pristojnost Ministrstva za kulturo, katerega predstojnik ima na podlagi 3. odstavka 31. člena ZVKD-1 edini pravico odločati o raziskavi in odstranitvi objektov, ki imajo status spomenika ali registrirane nepremične kulturne dediščine. Le v postopku za izdajo kulturnovarstvenega soglasja iz 31. člena ZVKD-1 se sme ugotavljati obstoj zakonskih pogojev za odstranitev spomenika ter ostalih okoliščin v zvezi z morebitno odstranitvijo takšnega objekta in posledično po prostem preudarku odločati, ali je posamezni spomenik dovoljeno odstraniti, ter

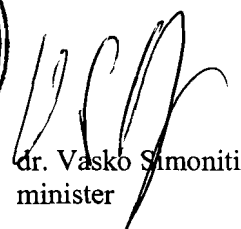
določati vse pravice in obveznosti strank in drugih morebitnih prizadetih subjektov v zvezi z odstranitvijo. V konkretnem primeru je lokalna skupnost s splošnim aktom odločala o zakonskih znakih, katerih obstoj sme biti predmet presoje le v posamični upravni zadevi, obravnavani po pravilih Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 105/06-ZUS-1, 126/07-ZUP-E in 65/08-ZUP-F). Splošni akt, izdan kot rezultat neustreznega postopka pred nepristojnim organom, je zato v nasprotju z zakonsko ureditvijo pristojnosti na področju varstva kulturne dediščine in posledično v neskladju s 3. odstavkom 153. člena Ustave.

K 36. členu ZVKD-1: »(2) S spomenikom je treba ravnati tako, da se dosledno upoštevajo in ohranjajo njegove kulturne vrednote in družbeni pomen.« V zvezi s to določbo velja vse, kar je bilo povedano zgoraj pod obrazložitvijo k 2., 3. in 4. členu ZVKD-1.

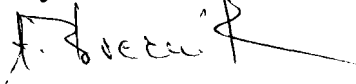
Na podlagi 2. odstavka 64. člena Zakona o državni upravi Ministrstvo za kulturo opozarja Mestno občino Ljubljana na zgoraj ugotovljeno nezakonitost in posledično neustavnost Odloka o spremembi Odloka o razglasitvi spomenikov naravne in kulturne dediščine na območju občine Ljubljana Center med Aškerčevo, Tivolsko in Slovensko cesto (Uradni list RS, št. 105/08). Ministrstvo poziva Mestno občino Ljubljana, naj na prvi redni ali izredni seji Mestnega sveta po prejemu tega poziva, najkasneje pa v 15 dneh od prejema poziva, spremembo odloka odpravi, o svoji odločitvi nemudoma obvesti ministrstvo ter odločitev objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

V nasprotnem primeru bo ministrstvo po preteku roka iz prejšnjega odstavka predlagalo Vladi Republike Slovenije, naj pri Ustavnem sodišču Republike Slovenije vloži zahtevo za oceno skladnosti spremembe odloka z ustavo in zakonom, skupaj s predlogom za začasno zadržanje izvajanja spremembe odloka.

dr. Vasko Simoniti
minister

Pripravil:
Andrej Breznik
višji svetovalec III

Poslati:
- naslov,
- arhiv, tu

Priporočeno s povratnico!

V vednost:
- svetnikom Mestnega sveta Mestne občine Ljubljana;
- Zavodu za varstvo kulturne dediščine Slovenije, Metelkova 4, 1000 Ljubljana

Priloge:

- objava odloka v Uradnem listu RS, št. 105/08,
- predlog za obravnavo spremembe odloka na seji MS MOL, št. 610-63/08-7 z dne 16.09.2008,
- Odlok o razglasitvi spomenikov naravne in kulturne dediščine na območju občine Ljubljana Center med Aškerčevo, Tivolsko in Slovensko cesto (Uradni list RS, št. 60/93),
- kulturnovarstveno mnenje Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije št. 1233/2008-RP z dne 14.07.2008),
- odločba Ministrstva za kulturo št. 3510-33/2008/3 z dne 16.07.2008,
- dopis Mestne občine Ljubljana št. 610-63/2008-2 z dne 24.07.2008,
- kulturnovarstveno mnenje Zavoda št. 1446/2008-RP z dne 14.08.2008

